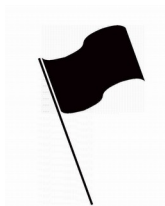

*Alle mennesker er perfekte i sig selv.
Alt hvad de mangler er sin
perfektions heltemod.*

Benzin på Bålet 2016
benzinpaabalet.noblogs.org
benzinpaabalet@riseup.net

BRÆNDSTOF

Nr. 3, januar-marts 2016

tabe og rejse sig ved underkastelse,” findes det frie, jomfruelige og oprørske instinkts Anarkisme hos trodsige, nihilister, opfindere, ikonoklaster, amoralister, aristokrater og individualister hvis stolte, uovervindelige og udødelige art jeg tilhører.

6: Anarkistisk Individualisme i den Sociale Revolution

Renzo Novatore (1919)

12: Politik eller Etik?

Finimondo (2013)

17: Til Stemmekvæget

Albert Libertad (1906)

19: Individualisme og Oprør

Renzo Novatore (1922)

23: Et Sikkert Middel Til Øjeblikkelig Glæde:

Ødelæg Lidenskabeligt

Zo d'Axa (1892)

27: Blasfemisk Latter

Erinne Vivani

Vores sataniske latter begynder at dundre som torden og gnistre med lyn når vi står foran tilbederne af monstrøse gudelige og menneskelige fantomer som de kalder for Gud, Religionen, Staten, Fædrelandet, Menneskeheden, Moral, Ret, Pligt, Sæder, Altruisme, Socialisme, Kommunisme, osv.

Disse skadelige fantomer skabt af menneskenes uvidenhed, frygt og ondskab får endnu i dag de dumme til at kræve at det frie og stærke individ ofrer sig selv til dem, men det, som elsker ubundet frihed og middagssolen, skyder sine flammende og giftige pile imod alle de forbandede og infame idoler og er glad og ler når det rammer dem.

Vi ler af dem som forvandler sig selv til menneskehedens apostle og udførende prædikantens håndværk lover et jordisk paradys og universel overflod; af dem som ønsker at give én bestemt form til det menneskelige samfund som tæller omkring to milliarder individer som alle er forskellige fra hinanden; af dem som, ude af stand til at leve frit, poserer som verdens frelsere og taler om den rosenrøde fremtid mens de glemmer den mørke og ondskabsfulde nutid. Og til sidst ler vi af dem som tror og håber på en strålende morgendag og trofast og tålmodigt afventer Sankt Menneskehedens herredømme.

* * *

Hinsides den organisatoriske, profetiske, kristelige, monomaniske anarkisme som ligesom den unge munk af Assisi prædiker teorien om kærlighed og ydmyghed, ifølge hvilken vores Jeg ”skal vinde ved at

Introduktion

”Alle mennesker er perfekte i sig selv. Alt hvad de mangler er sin perfektions heltemod,” skriver Renzo Novatore i *Anarkistisk Individualisme i den Sociale Revolution*, og det har vi valgt som bagsidecitater for Brændstof nr. 3, fordi det udtrykker en simpel men radikal sandhed: Du er allerede et fuldkomment menneske! Alt hvad du behøver er modet til at være dig selv. Du behøver ikke pålægge dig selv nogle ideologiske og moralske pligter eller fratage dig selv din nydelse og forbyde dine begær for at blive komplet, sådan som alle religiøse og politiske evangelister ellers påstår. Alle de som siger at du bør ændre dig, at dit udseende er forkert, at dine ideer er dumme, at dine handlinger er fejlslagne og at du bør ofre din individualitet på idealets slimede alter, tager fejl, for kun du kender dig selv og kan bedømme dit livs helhed. Har du modet til at handle i overensstemmelse med dine følelser og ideer, når de går imod samfundets love og regler såvel som når de går imod den vedtagne moral, selv hvis den kalder sig revolutionær og anarkistisk? Svaret på dette spørgsmål findes kun i dit inderste og kun du selv kan stille spørgsmålet og svare oprigtigt, hvis du tør. Som Novatore skriver i *Individualisme og Oprør*:

”Retten til at dømme mig nægter jeg alle dem som ikke forstår mine længsels røst, mine trængsels råb, min ånds baner, mit sinds sorg, mine ideers begejstring og min tanks kvaler. Men kun jeg forstår alt dette. Vil du

dømme mig? I orden! Men du vil aldrig dømme mit virkelige jeg. I stedet vil du dømme det ”mig” som du selv har opfundet. Når du tror at du har fået fingrene i mig for at knuse mig, så er jeg der borte, leende i det fjerne.”

Et beslægtet emne behandles af Finimondo i *Politik eller Etik* med en sammenligning af de kendte italienske anarkister Malatesta og Galleani og deres opførsel da staten ville fængsle dem i slutningen af 1800-tallet. Den ene forsvarede sig på samme måde som en dygtig politiker ville gøre det og tilsidesatte sine ideer for øjeblikkets taktiske krav, mens den anden stolt erklærede sin anarkisme og agiterede for at ødelægge det samfund som dommerne repræsenterede. De retslige konsekvenser blev derefter, men som Finimondo konkluderer, så er spørgsmålet ikke om den ene eller den anden havde ret, var modig eller fej, klog eller dum, for ”det handler ikke om et strategisk valg, men et livsvalg.”

Det er let nok at se at denne forskel har udspillet sig igen og igen i anarkismens historie, også i Danmark, og altid med en overvægt af de som bøjer sin mening som vinden blæser og forsøger at gøre anarkismen spiselig for den ligeglade fåreflok som stemmer på politikervinene og lader sig udnytte dag efter dag og år efter år indtil livet skrumper ind til en sørgelig rest af det som det kunne være. Men ideen om virkelig frihed, kernen i anarkismen, er ikke et letfordøjeligt politisk standpunkt, men indebærer en smertefuld opvågnen når man indser sit eget ansvar for undertrykkelsen af sig selv og andre, og når ideen om frihed oplyser ens sind, så er man nødt til at indse at dens

blasfemiske og forbandede latter.

Vi ler af alle og enhver. Af dem som producerer pistoler, rifler, bajonetter, maskinpistoler, kanoner, ammunition, lænker og forskellige torturinstrumenter til brug på arbejderne, af dem som bygger fængsler og rejser galger for ”deres” brødre, af dem som organiserer sig i, eller snarere lænker sig til, forbund og fagforeninger og betaler deres medlemsgebyr til fedesvinene mens de opgiver sin menneskelige værdighed ved at vælge herrer og hyrder.

Vi ler af dem som råber ”længe leve ditten og datten”, af dem som går til demonstrationer parat til at punge ud og selv gå med tom mave, af dem som venter på ordrer fra partiets centralkomité inden de gør oprør, af dem som lytter til lederne som overtaler dem til fejhed når de gør oprør, af dem som venter på fremtidens sol med korslagte arme og tomme maver, som om den kunne stå op af sig selv fra det ene øjeblik til det andet.

Og de subversive som i frihedens navn vil vælte regeringen blot for at erstatte den med et nyt tyranni, åh, hvor de får os til at le!

Alle symboler og ritualer får os stadig til at grine. Den religiøse procession bliver erstattet af en demonstration, prædiken af masse mødet i samme tonefald, baldakinen af et banner. Portrætter af helgene og Madonna må vige for portrætter af herskere, og de nye kristne synger patriotiske eller undergravende salmer i stedet for de religiøse. Intet har forandret sig, hverken i form eller indhold, fra for tyve århundreder siden til i dag.

Men vi er ikke trætte af at le.

undergravende partier og organisationer er – lidt efter lidt – gået over til fjenden. Hvad var, om jeg må spørge, værdien af al den overstrømmende lovprisning som vismændene ødslede på proletariatet – den stakkels opblæste dukke – som visse troede havde et historisk kald til at blive verdens diktatorer?

Nu er proletariatet gået over til fascismen fordi fascisterne kommanderer. Hvis det i morgen er de sorte præster som kommander, så vil de villigt tilbede dem ligesom de tilbad de røde præster i går.

Alle forsamlingernes medlemmer kom ilde ud af stormen, eller snarere: rigtigt ilde. Endnu en gang – og det bliver ikke den sidste – har arbejderklassens organisationer vist sin bedrageriske bankerot. De har alvorsfuldt vist at de overhovedet ikke var revolutionære eller undergravende, men reformistiske stats-, kirke- og butiksejerorganisationer.

Den organisatoriske metodes fiasko i kampene for erobringen af velvære og frihed er fuldstændigt indlysende. På trods af det, så insisterer – brølende som køer – revolutionære – heriblandt mange libertære kommunister – på nødvendigheden og vigtigheden af organisation, og lægger ikke mærke til at deres metode ubønhørligt og uafhjælpeligt har fejlet dem bort og kastet dem i afgrunden.

* * *

Individualister har leet af alle kompromisser, alle forsagelser, al den væmmelige markedsføring, og de ler stadig deres respektløse,

målestok kun kan være ens eget liv og at den aldrig kan virkeliggøres ved at man underkaster sig en ideologi, en moral eller et andet spøgelse som findes uden for en selv. Den indebærer en konflikt som både er en indre og ydre konflikt, for samtidigt som man forsøger at nedbryde de begrænsninger som et råddent samfund og en alment udbredt slavementalitet påtvinger en, så må man nødvendigvis nedbryde barrierer i sine egne tanke- og handlingsmønstre. Anarkismen giver ingen løsninger på denne konflikt, tværtimod stiller den kun de spørgsmål som provokerer den, men vi vil gerne påpege at det er i selve konflikten, i ens stræben mod frihed, i ens eksperimenteren og leg med forbudte sammensætninger, som man har mulighed for at nærme sig nogle svar.

Det er forfriskende at læse og huske de anarkister som ikke kunne bøje sig for fornuftens krav, men som med livet som indsats stræbede mod frihed og agiterede og handlede for at ødelægge det samfund som forhindrede dem i at udfolde sin individualitet og udvikle frie forhold med andre mennesker, og som endnu i dag, stærkere end nogen sinde, forhindrer os i det samme. Det er derfor vi oversætter dem, og i en tid hvor mange danske anarkister går i forsvarsposition og har travlt med at forklare at anarkismen i virkeligheden ikke er samfundsfarlig og slet ikke handler om ødelæggelse, så gentager vi stolt Zo d'Axas mere end ethundrede år gamle ord som et ekko af samfundshadere fra alle tider:

Vi kender et sikkert middel til øjeblikkelig glæde: Ødelæg lidenskabeligt!

Anarkistisk Individualisme i den Sociale Revolution

Renzo Novatore

1

Den anarkistiske individualisme som vi forstår den – og jeg siger vi fordi en væsentlig håndfuld venner er af samme mening som jeg – er fjendtlig imod enhver skole og ethvert parti, hver eneste kirkelige og dogmatiske moral, såvel som alle mere eller mindre akademiske tåbeligheder. Alle former for disciplin, regler og pedanteri frastøder vores vagabondiske og oprørske hvileløsheds oprigtige ædelhed!

Individualisme er, for os, kreativ kraft, udødelig ungdom, ophøjet skønhed, forløsende og frugtbar krig. Den er den pragtfulde ophøjelse af det kødelige og åndens tragiske epos. Vores logik er at ikke have nogen logik. Vores ideal er den kategoriske benægtelse af alle andre idealer for at det egentlige, virkelige, instinktive, hensynsløse og muntre liv kan triumfere storslået og enerådende! For os er perfektionen ikke en drøm, et ideal, en gåde, et mysterium eller en sfinx, men en energisk og kraftfuld, strålende og pulserende realitet. Alle mennesker er perfekte i sig selv. Alt hvad de mangler er sin perfektions heltemod. Siden den tid hvor mennesket først begyndte at tro at livet er en pligt, et kald, en mission, har det bragt skam over sin livskraft, og ved at følge fantomer har det benægtet og distanceret sig

6

Blasfemisk Latter

Erinne Vivani

I den blege og sørgelige skumring fyldt med komiske og tragiske begivenheder, mens al latterlig smålighed giver sig udslag og forbrydelse oprejses som en livsmetode, som en atletisk gymnastikøvelse, mens revolutionære og ikke-revolutionære borgeres blod bader Italiens skønne land, flammer anarkistisk individualisme – unik, strålende og levende historisk realitet – majestætisk og glinsende hinsides al medborgerlig og samfundsmæssig råddenskab og går mod glæde, mod frihed, mod solen.

Den seneste ballade som pludseligt hærgede i byerne og landsbyerne fejede mennesker og ting bort.

Det var forudsigeligt og fatalt.

Kærlighedens og ydmyghedens teori, udbredt af alle partierne og alle proletariatets organisationer, kunne overhovedet ikke modstå den overvældende bølge.

I stedet for at oplære arbejderklassen i oprør og frihed, holdt partihøvdingene den altid nedtrykt i slaveri. De havde kun øje for antallet af tilhængere, medlemskort, stemmer, disciplin, osv., og udelukkende det mål at skabe en hjord som var villig til at lade sig malke og klippe som får.

Alle ved hvad det ledte til med denne form for samfundspolitisk undervisning. Flertallet af proletarerer som blev tvunget ind i

27

at forføres af de kommende ødelæggelser.

Alle de som samfundet pisker, ønsker instinktivt hævn i deres inderste.

Tusinder af den gamle verdens institutioner er mærket med et skæbnesvangert tegn.

De som er tilknyttet sammensværgelsen har intet behov for at håbe på en fjern og bedre fremtid; de kender et sikkert middel til øjeblikkelig glæde:

Ødelæg lidenskabeligt!

selv fra virkeligheden. Når Kristus sagde til menneskene: ”vær jer selv, perfektionen er i jer!” fremsatte han en fremragende frase som er den suveræne sammenfatning af livet.

Det er nyttesløst at fanatikere, teologer og filosoferne gør deres bedste for at med bedrageriske og dialektiske spidsfindigheder give en falsk udlægning af Kristus ord. For når Kristus taler på den måde til mennesket, fornægter han hele sit kald til forsagelse, missioneren og tro, og resten af hans doktrin ramler ynkeligt ned i mudderet, slået ned af ham selv. Og det, alene det, er Kristus store tragedie. Lad mennesket åbne sine omtågede øjne i denne sandheds blændende sol, og det vil stå ansigt til ansigt med sin sande og leende forløsning.

Dette er individualismens etiske del, hverken mystisk romantisk eller klosteragtigt idealistisk, hverken moralsk eller umoralsk, men amoralsk, vild, rasende og krigerisk, og med sine lysende rødder vellystigt fæstet i den hedenske naturs fosforescerende blomst og sit frodige løv hvilende på det jomfruelige livs purpurmund.

2

Til alle former for menneskelige Samfund som forsøger at tvinge forsagelse og kunstig sorg ned over vores anarkiske og oprørske *jeg* som tørster efter fri og triumferende udvidelse, svarer vi med et buldrende og blasfemisk brøl af dynamit.

Til alle politikens og filosofiens demagoger som har et smukt system i lommen, skabt ved at pantsætte et hjørne af fremtiden, svarer vi med Bakunin: *Fjølser og svæklinge!* Hver en pligt som de vil

påtvinge os vil vi rasende nedtrampe med vores blasfemiske fødder. Hvert et skummelt fantom, grådigt efter lys, som de placerer frem for vores øjne, vil vi vredt rive op med vores dristigt vanhelligende hænder. Kristus skammede sig over sin egen doktrin og var den første til at bryde den. Friedrich Nietzsche var bange for sit overmenneske og lod det dø midt blandt sine forpinte dyr, som bad om nåde af det højerestående menneske. Men vi er hverken bange for eller skammer os over det *frigjorte Menneske*.

Vi lovpriser Prometheus, den profane tyv som stjal den evige gnist fra Jupiters himmel for at give liv til lermennesket, og vi forherliger Herkules, den kraftfulde, frigørende helt.

3

Den hedenske natur har placeret en Prometheus i sindet på alle dødelige mennesker, og en Herkules i hjernen på alle tænkere. Men moralen, den frastødende forfører af filosoffer, folkeslag og menneskeheden, har forherliget og forhelliget griben og lovprist den som guddommelig retfærdighed, og guddommelig retfærdighed, som Comte menneskeliggjorde, har fordømt Helten.

Det panderynkende menneske og tænkeren rystede af skræk overfor dette olme fantom og modet forblev besejret under frygtens enorme vægt.

Men anarkistisk individualisme er en strålende og skæbnesvanger fakkelt som kaster lys ind i frygtens mørke rige og slår fantomet guddommelig retfærdighed, som Comte menneskeliggjorde, på flugt.

guldets præster – vil sove deres sidste søvn under ruinerne af deres tempel.

I denne fredfyldte stilling vil finansmændene tiltale os.

Hvad angår dommere, så er det velkendt at de aldrig er så smukt et syn som når de går deres død i møde.

Det er en virkelig nydelse at se dem.

Historien er fuld af slående skitser til ære for de anklagere og dommere som folket en gang imellem gjorde gengæld imod. Det må indrømmes at disse mænd havde en dekorativ døds kamp.

Og hvilket storslået syn det ville være: Retfærdighedens Palads i kaos. Quesnay¹, som fastklemt under en søjle som har brækket hans ryggrad, forsøger at antage udseendet af en Beurepaire slået ned under et korstog; Cabot som citerer Balzac med sit sidste åndedræt; og Anquetil, ved siden af den vittige Croupi, som udråber:

”Intet er tabt... Vi fastholder vores positioner.”

Dette sceneri ville have en sådan storslåethed at vores gode sjæle ville have dyb medfølelse med de nedslagne. Vi ville ikke længere ønske at huske de røde kappers skændsel – farvet af de fattiges blod. Vi ville glemme at retsvæsenet var fejt og grusomt.

Det bliver den uudsigelige nåde.

Og hvis selveste Atthalin – denne specialist i politiske retssager – med en smule kraniebrud, ville bede om at blive sendt til et hvilehjem, så ville vi galant opfylde den syge mands ønske.

I virkeligheden er det ikke nødvendigt at føle at man er anarkist for

¹ Jules Quesnay de Beurepaire (1834-1923). Dommer som bl.a. fremskyndede retssagen mod anarkisten Ravachol (1859-1892). (*bpb*)

sig at sprænge parlamentet i luften på dette tidspunkt?

På et tidspunkt hvor de deputerede er på ferie!

Du er nødt til at være lavere end den laveste for at tro at revolutionære ville vælge et sådant tidspunkt.

Om ikke af andet end almindelig høflighed ville vi vente til alle var tilbage fra ferien.

Ikke desto mindre kunne Paris' butiksejere forleden morgen, mens de ordnede sine varer, sige til sig selv med sin solide snusfornuft:

”Det kan umuligt være en fejltagelse. De ønsker at underminere fundamentet for vores hundrede år gamle monumenter. Vi står overfor en ny sammensværgelse.”

Kom igen, tapre butiksejere! I vandrer på det absurdes stepper. Denne sammensværgelse som i taler om er ikke ny. Hvis det i taler om er nedrivningen af dette forhadte samfunds ormædte bygningsværker, ja, så har vi forberedt os længe på det.

Det er det vi altid har planlagt.

Børsens tempel – hvor de troende katolikker og lidenskabelige jøder sætter hinanden i stævne til den banale handels ceremonier – dette tempel er nødt til at forsvinde, snart.

De som håndterer pengene vil selv blive håndteret af de smuldrende stens tunge kærtegn.

Så vil Børsens spil ikke længere blive spillet; de dygtige træk som giver millioner til firmaer – hvis eksistens bygger på at spekulere på hvede og organisere hungersnød – vil ikke længere finde sted.

De som arbejder bag om tæppet: børsmæglerne, bankfolkene –

Individualisme er den frie og ubundne sang som genforbinder individet med den evige og universelle pan-dynamik som hverken er moralsk eller umoralsk, men som er alt. Naturen; og Livet! Hvad er Livet? Dyb og tinder, instinkt og overvejelse, lys og mørke, mudder og skønhed, glæde og sorg. Fornægtelse af fortiden, herredømme over nuet, længsel efter fremtiden.

Livet er alt dette. Og dette er også individualisme. Hvem forsøger at undslippe livet? Hvem vover at benægte det?

4

Den Sociale Revolution er Prometheus pludselige opvågningen efter et fald ind i sorgens mathed som skyldes den fæle grib som river hans hjerte i trevler. Den er et forsøg på selvbefrielse. Men lænkerne, hvormed den dystre Jupiters afskyelige tjener Vulkan havde lænket ham til Kaukasus, kan kun brydes af den Titaniske oprørske Helt, søn af Jupiter selv.

Vi, rebelske børn af den rådne menneskehed som har lænket mennesket i den sociale overtroes dogmatiske mudder, vil aldrig undlade at svinge vores mægtige øksehug mod denne hadede lænkes rustne led.

Ja, vi anarkistiske individualister er for den Sociale Revolution, men på vores egen måde selvfølgelig!

Individets oprør imod samfundet hænger ikke nødvendigvis sammen med massernes oprør imod regeringer. Selv når masserne underkaster sig regeringer og lever i sin opgiveness skamfyldte fred, lever det anarkistiske individ imod samfundet fordi han er i evig og uforsonlig krig med det. Men når, ved et historisk vendepunkt, hans oprør sammenfalder med massernes, så hejser han sit sorte flag med dem og kaster sin dynamit med dem.

Den anarkistiske individualist deltager i den Sociale Revolution, ikke som en demagog, men som et opildnende element, ikke som en apostel, men som en levende, virkelig, ødelæggende kraft...

Alle tidligere revolutioner var i sidste ende borgerlige og konservative. Det som glimter på vor storslået tragiske tids røde horisont har som sit mål den bistre socialistiske humanisme. Vi anarkistiske individualister vil deltage i revolutionen for vores eget eksklusive behov for at antænde og opildne ånder. For at sikre, som Stirner siger, at det ikke er endnu en revolution som nærmer sig, men snarere en vældig, stolt, hensynsløs, skamløs, samvittighedsløs forbrydelse som tordner med lyn på horisonten og hvorunder den ildevarslenende himmel bliver mørk og stille. Og Ibsen: ”Der er kun en revolution som jeg anerkender – som var virkelig, gennemført radikal – ... Jeg hentyder til syndfloden! Kun den var virkelig seriøs. Men selv da mistede djævelen det som tilkom ham: du ved at Noah overtog diktaturet. Lad os lave den revolution igen, men gennemføre den. Det kræver reelle folk såvel som talere. Så kom du med de brølende

Et Sikkert Middel Til Øjeblikkelig Glæde: Ødelæg Lidenskabeligt

Zo d'Axa

Børsen, Retfærdighedens Palads og Deputeretkammeret er der blevet talt meget om i de sidste par dage. Disse tre bygninger var i allerhøjeste grad truet af tre unge mænd som heldigvis blev stoppet i sidste øjeblik.

Intet kan gemmes for *messieurs* journalister; de afslørede den tredobbelte sammensværgelse og deres kolleger på politistationen pågreb øjeblikkeligt de sammensvorne.

Endnu en gang har pressens og politiets mænd fortjent taknemmeligheden fra den del af befolkningen som endnu ikke har sans for ruinerede paladseres pittoreske charme og sammenstyrtede bygningers mærkelige skønhed.

Offentligheden vil ikke være nærig med sin taknemmelighed. De ydede tjenester vil blive påskønnet med solide kontanter. Borgerdyder skal opmuntres. Hemmelige fonde vil ud på dansegulvet og *cotillionen* ledes af samfundets redningsmænd.

Endnu bedre end vi kunne have forestillet os! For det er opløftende at bemærke at selv om der blandt vores modstandere findes nogle få smarte udnyttede, så er langt størstedelen af dem tåber som skubber naivitetsgrænser til det yderste.

Hvordan kan disse klodsmajorer tro på at anarkisterne havde tænkt

særdeleshed – er denne kendsgerning et tilfælde til at ophøje endnu en ”politisk forbrydelse” til berømmelsens glans og solens stråler og til at kaste ”simpel kriminalitet” ned i mudderet.

* * *

Men nej! Der er stadig for mange som ser på værket. Men før jeg ser på værket, ser jeg på skaberen. Og dog synes det for mange – så mange – anarkister, som om individet knapt regnes for noget...

Flertallet blandt dem er stadig en del af hoben som siger: ”Mennesker tæller ikke. Begivenheder og ideer tæller.” Og det er derfor at så mange højere og sublime væsener, selv blandt os, er blevet trampet ned i mudderet mens mange idioter er blevet løftet op i solens stråler.

* * *

Retten til at dømme mig nægter jeg alle dem som ikke forstår mine længslers røst, mine trængslers råb, min ånds baner, mit sinds sorg, mine ideers begejstring og min tankes kvaler. Men kun jeg forstår alt dette. Vil du dømme mig? I orden! Men du vil aldrig dømme mit virkelige jeg. I stedet vil du dømme det ”mig” som du selv har opfundet. Når du tror at du har fået fingrene i mig for at knuse mig, så er jeg der borte, leende i det fjerne.

vandmasser, jeg skaffer krudttønden for at sprænge arken.”

Nu da diktaturet – ak! – er uundgåeligt i den dystre globale revolution som kaster sin blege glød fra øst over vores sorte fejhed, er vores afgørende opgave som anarkistiske individualister at sprænge den sidste ark med bomber og den sidste diktator med skud fra vores Browningpistoler. Når det nye samfund har etableret sig vil vi vende tilbage til dets udkanter for at leve vores liv farligt som noble *forbrydere* og skamløse syndere! For anarkistisk individualisme betyder stadigvæk evig fornyelse i kunst, tanke og handling.

Anarkistisk individualisme betyder stadigvæk evigt oprør mod evig sorg, den evige søgen efter nye kilder til liv, glæde og skønhed. Og sådan vil vi også være i Anarkiet.

Politik eller Etik?

Finimondo

Så teknik myrdede etik. For stående over for hvilket som helst problem undrer mennesker sig ikke over hvad som er *ret*, men hvad som *virker*. De undrer sig ikke længere over det, for i vores verden som i alle aspekter er domineret af teknik, tages det for givet at *det som virker er det som er ret*. Ideer bliver redskaber som ikke bedømmes på hvad de indebærer, men på hvordan de kan bruges, på deres funktionalitet, på deres effektivitet. Alt dette, som det allerede er blevet nævnt tidligere, er uden tvivl en af konsekvenserne af at teknik trænger ind i alle aspekter af vores liv. Men man skal ikke tro at det er et fænomen som først har vist sig i de sidste par årtier hvor tilværelsen er blevet oversvømmet af computere og mobiler, plasmaskærme og 3D-film.

Hvad er politik andet end et teknisk syn på de handlinger som forandrer samfundsforholdene? Tror vi virkelig at den samme logik ikke anvendtes for længe siden? Tror vi virkelig at politikens byrde kun tynger den herskende klasse, mænd og kvinder som tørster efter magt, og ikke hvem som helst som er parat til at gå på kompromis med sin etik? For at genoverveje disse trøstende overbevisninger er det tilstrækkeligt at se tilbage på forskellen – begge i slutningen af 1800-tallet, i den anarkistiske bevægelse og i samme situation – mellem hvordan en hvis Errico Malatesta og en hvis Luigi Galleani

* * *

Kun fra ruinerne af alt hvad oprøreren har ødelagt kan det kreative geni blive født.

Men hvad forbereder det kreative geni om ikke et nyt oprør?

* * *

Jeg er enig med Nietzsche i at der aldrig har været behov for at udspørge en martyr for at lære sandheden at kende. Men lideskabelig styrke, vovet frækhed og behændig, kreativ vilje er skatte som kun kan arves fra geniet, rebellen og helten.

* * *

Jeg har set et geni ”stjæle” og en idiot kaste en dødelig bombe på en statsminister.

Den første stjal for at kunne leve uafhængigt og skabe i frihed. Den anden dræbte på grund af et skjult personligt had og et ønske om at dø.

Den første udførte en ”vulgær og simpel forbrydelse” og er en ”simpel kriminel.” Den anden udførte en ”politisk forbrydelse” og er en ”nobel og uselvisk politisk kriminel.” Lad mig nu spørge alle subversive, politiske mennesker i almenhed, og anarkister i

mest fuldendte væsen. Han forstår at være det potentielle redskab for sin viljes begær. Han forstår at lyde sig selv og at råde over sig selv, at bevare sig selv og at ødelægge sig selv. For oprøreren er den som har lært hemmeligheden ved livet og kunsten at dø.

* * *

Den som falder i oprøret mod hver og en, sejrer til og med i sit fald.

Og at sejre betyder at indgyde hendes tankes flamme og kaste hendes ideers lys på andre.

Men den faldne rebels mest ægte efterfølger er den som, i sit fald, forstår at gøre oprør selv mod den allerede faldne helts ”oprør.”

* * *

Enhver som ønsker at oprørets ånd skal leve evigt må ønske at barnets oprør ikke bliver til faderens tyranni.

* * *

Hvis min far gjorde oprør mod min farfar for ikke at være en slave af den faderlige tro, så gør jeg oprør mod min far for ikke at være slave af den tro som fik ham til at gøre oprør.

Hvordan skulle det få min søn til at være i morgen hvad jeg er i dag?

opførte sig. Den første var den mest kendte fortaler for det anarkistiske parti, mens den anden var en livlig tilhænger af et informelt og autonomt anarki.

Under kampene for brød i 1898, som også medførte Bava Beccaris massakre i Milano, blev Malatesta anholdt i januar og stillet for retten i april sammen med flere andre kammerater. Ved denne lejlighed var hans forsvar, som det allerede havde været ved andre retssager i Benevento 1878 og i Rom 1884 og som det senere skulle blive i Milano 1921, meget forsigtigt, uprovokerende og med en tendens til at ville forklare hvad anarkister ”virkelig mener”, men også indrettet på at få en mildere dom for sig selv og sine medanklagede. Altså indledte han med at fastslå sin tillid til domstolens sans for retfærdighed, og fortsatte derefter med at modsætte sig anklagerne om at være ”anarkisternes leder”, om at stræbe efter familiens og samfundets ødelæggelse og om at have opildnet brødets oprør.

Angående det, eftersom oprøret allerede samtidigt som han talte – den 28. april 1898 – var ved at sprede sig til hele Italien, gjorde Malatesta det klart at under hans massemøder havde han tydeligt påpeget at “det ikke er ved at plyndre en landsby eller stjæle en ovn som det sociale spørgsmål kan løses... brød er dyrt, ikke fordi borgmesteren er en skurk eller fordi Rudini [daværende premierminister] er en forbryder, men på grund af et helt kompleks af sociale årsager som ikke kan løses på andre måder end ved at organisere masserne.”

Så, for at sætte sig selv i et endnu bedre og mere ophøjet lys,

takkede han anklageren: “Anklageren gav mig en meget stor ære, en ære som om den havde været for alvor skulle have været compensation nok for de tre års fængsel som i vil give mig, han sagde at siden jeg kom til Ancona har der været færre mord og røverier og ikke flere bombninger. Men om det er sandt, sæt mig da bag tremmer, i sender mig i fængsel med en glorie af ære.”

Det var ikke bare dette som gav Malatesta hans “glorie af ære.” Han fortsatte med at forsvare anarkister mod anklagen om at ægge til had: “spørg de mødre som kom og takkede os når deres sønner blev anarkister og sluttede med at drikke og blev mere kærlige sønner og gode arbejdere.” Anarkister, hvilke fremragende mennesker! Hvor de end kommer frem bliver der færre røverier og angreb, de ustyrlige unge bliver ordentlige mennesker, lægger bånd på sine udsvævelser, ærer sin mor og far og går på arbejde! Måske overbeviste af disse ord besluttede dommerne sig. Dommen var ualmindeligt mild. Malatesta slap med syv måneders fængsel, allerede delvist afsonet. De andre anklagede fik seks måneder og en blev frikendt.

Bare fire år inden, i Genova 1894, var der en stor retssag mod Luigi Galleani, Eugenio Pellaco og 33 andre, med anklager om “kriminell sammensværgelse.” Anholdelserne fandt sted mellem december 1893 og januar 1894, og retssagen begyndte i maj i en meget anspændt atmosfære. Galleani, som ansås for at være bandens “leder” og forhørtes først, forklarede stolt at han var revolutionær anarkist, ikke troede på lovlige metoder og altid havde propaganderet for sine ideer. Som tidligere jurastuderende og derfor bekendt med rets-

Individualisme og Oprør

Renzo Novatore

Der er visse som hævder at mennesket af naturen er et socialt væsen. Andre hævder at mennesket af naturen er anti-socialt.

Jeg må indrømme at jeg aldrig har kunnet forstå hvad de egentlig mener med ”menneskets natur,” men jeg har forstået at begge sider tager fejl, eftersom mennesket er socialt og anti-socialt på samme tid.

Behov, trang, hengivenhed, kærlighed og sympati er de elementer som skubber ham i retning af selskabelighed og forening.

Længslen efter uafhængighed og begæret efter frihed skubber hende i retning af ensomhed og individualisme. Men samtidigt som individualismen fungerer og realiseres imod samfundet forsvaret samfundet sig imod dens angreb. Krigen mellem ”samfundsisme” og ”individualisme” er på den måde en krig som er frugtbar med vitalitet og energi. Men selvom individet er nødvendigt for samfundet, så er samfundet til gengæld nødvendigt for ham.

Individualismen kunne umuligt eksistere hvis der ikke fandtes et samfund hvorimod den kunne bekræfte sig selv og leve, udvide og glæde sig.

* * *

Blandt menneskerne er oprøreren den smukkeste skikkelse og det

bevidste om jeres magt så i kan overgive den til jeres 'frelser' en gang hvert fjerde år.

Og hvad laver de til gengæld?

Love! Hvad er loven? Undertrykkelsen af flertallet af en klike som påstår at den repræsenterer flertallet.

I alle fald, så bliver fejl ikke til sandhed fordi den udråbes af flertallet, og kun de ikke-tænkende bøjer sig for en legal løgn.

Sandheden kan ikke fastslås ved stemmeafgivning.

Han som stemmer accepterer at blive tæsket.

Hvorfor findes der love? Fordi der findes egendom.

Så det er denne forudfattede ide om egendom som alle vores pinsler og smerte udspringer fra.

Altså har de som lider en interesse i at ødelægge egendom, og dermed loven.

Det eneste logiske middel til at afskaffe love er at ikke lave dem.

Hvem laver love? Parlamentære opkomlinge.

Ved nærmere eftersyn er det altså ikke en håndfuld herskere som knuser os, men denne Panurges fårefloks tankeløshed og stupiditet: stemmekvæget.

Vi vil kæmpe uden ophør for erobringen af ”øjeblikkelig glæde”, ved at forblive den eneste videnskabelige metodes partisaner, og ved at erklære med vores stemmenægtende kammerater:

Den som stemmer – det er fjenden!

Og nu, kvæg, til stemmeurnerne.

forhandlingerne, og en dygtig offentlig taler, var Galleani i stand til at styre diskussionen og fremhæve sin anarkisme (“Jeg er her ikke for andet end for at forsvare min ide, en ide som har fået mig på anklagebænken som en forbryder, og har ikke meget tilovers for den dom som i bourgeois-dommere vil påtvinge mig og mine kammerater”), samtidigt som han gjorde nar af hovedvidnet, Genovas eks-borgmester, til en sådan grad at han flere gange blev tvunget til stilhed af den ledende dommer og den offentlige anklager. Til sidst, mødt med flertallige forsøg på at tvinge ham til stilhed, hævdede Galleani stemmen: “Jeg kan ikke undgå at konstatere at jeg forventede alt dette: jeg vidste at i jeres rolle som bourgeois-dommere kan i hverken gøre mere eller mindre af det i gør; jeg forventede at den offentlige anklager ville være bange for sandheden, at han ville forbyde mig at tale fordi han ved at jeg vil konkludere med at sige at her hvor jeg sidder, skulle han og dommerne have siddet, fordi det nuværende samfund fortjener at kaldes et forbrydersamfund, og i, bevidste om det eller ej, er en del af det.” Tilhørerskaren eksploderede i klapsalver og den ledende dommer ryddede salen.

Galleani, som forsvarede af Pietro Gori, blev idømt tre års fængsel med en sjettedel af tiden i isolation, plus to års overvågning. Pellaco fik seksten måneder og de resterende fik mindre domme. Efter de tre år i fængslet blev Galleani sat i husarrest med maksimal straf: fem år.

Anderledes stil, anderledes konsekvenser.

Malatestas erklæring til retten virkede. Men var den ret? Galleanis var ret, men virkede den? Var Malatesta klog? Var Galleani dum? Var

Malatesta en kujon? Var Galleani modig? Hverken det ene eller det andet. I bund og grund gjorde de begge det samme i retssalen som i resten af livet. Den første endte med at tilsidesætte sine ideer for øjeblikkets taktiske behov, præcis som en smart politiker ville have gjort. Den anden udtrykte frimodigt sine egne tanker, som dem som er immune mod politiske beregninger ville gøre. Politik eller etik?

Vi er sikre på at Errico Malatesta var tilfreds med resultatet. Men vi er også sikre på at Luigi Galleani ikke fortrød sine valg.

Det handler ikke om et strategisk valg, men et livsvalg.

Til Stemmekvæget

Albert Libertad

De politiske kommitteer åbner, påskyndet af interesserede individer, for den længe ventede periode med valgskænderier.

Som sædvanligt vil de fornærme, bagtale og slå med hinanden. Slag udveksles til gavn for tredjeparts tyve, som altid er klar til at profitere på massens dumhed.

Hvorfor går du med på det?

Du lever med dine børn i usunde bostæder. Du spiser – når du har råd – mad som er forfalsket af grådige handelsmænd. Udsat som du er for alkoholismens og tuberkulosens hærgen, slider du dig op fra morgen til aften på et arbejde som altid er idiotisk og ubrugeligt og som du ikke engang får noget ud af. Den næste dag begynder du igen, og sådan fortsætter det til du dør.

Handler det om at ændre alt dette?

Vil de give midlerne til at virkeliggøre et liv i trivsel til dig og dine kammerater? Vil du kunne komme og gå som du vil, spise, drikke, trække vejret uden problemer, elske med glæde, hvile, nyde af videnskabelige opdagelser og deres anvendelse, formindske dine anstrengelser og forøge dit velvære? Vil du endelig kunne leve livet uden afsky og bekymringer, det store liv, det intense liv?

Nej, siger politikerne som er indstillet til din stemme. Dette er blot et fjernt ideal... I må være tålmodige... I er mange, men I bør også blive